

(המשך מעמוד 56)

דים באוניברסיטה. לא נישאתי אליה מה התחלה. כדי שתפיק את הסרט שלי, כי כמו במאים אחרים נאלצתי ללמוד הכל על בשרי. אני מקווה שההפקה של הסרט שלי תהיה חלוצה בשינוי פני הדברים.

חרישה ומרתקת. תסריטו של ליוטן מספר על צעיר שעלה מרוסיה לירושלים בערב מלחמת העולם הראשונה. ברוסיה הוא עובד את העיריה ואת הדת, ובירושלים הפך סוציאליסט. כשהוא מגיע לירושלים הוא מתארח תחילה בחצר ירד שלמית, אצל מישפחה טיפוסית. הבת הי צעירה מתאהבת בו ולפני שהוא מספיק להתארגן, הוא מקבל צו גיוס תורכי. המישפחה עוזרת לו להשתחרר, באמצעות כופר, והוא מרגיש כי הוא נתון בידיה. העלילה מסתעפת ומסתבכת ושזורים בה נושאי מין, אונס, זיוף, עריקה ורמזים הומוסקסואליים.

התסריט תשוקות נכתב על-פי סיפורו של אהרון ראובני — שמואל ראובני, אחיו של נשיא המדינה השני, יצחק בן-צבי, כתב את הספר בראשית המאה והוא פורסם לראשונה בשנות השלושים. הספר נשכח, אך לפני עשר שנים גרמה שערוריה סיפורתית להוצאתו לאור מחדש. היו אלה עמוס קינן ויוסף בריוסף שטענו, כי אחד מגדולי הסופרים העבריים נשכח והוצאת עמוס קינן מיהרה להוציא את הספר מחדש. אומר נדב ליוטן: "לישראל יש היסטוריה חדשה כל כך, מרתקת לא פחות מההיסטוריה של המערב-הפרוע האמריקאי. הקושי הרב של המהגרים להיקלט כאן יוצר גיבורים סיפוריים, וכמובן — גיבורים קולנועיים. ראשית המאה בארץ ישראל היא תקופה מרתקת, שמסוגלת להעניק השראה לזאנר של קולנוע מודרני."

ישראלים בחו"ל

מעקב תמידי

וטרנרייט בקונסוליה הישראלית

בניו-יורק:

עובדי הקונסוליה נתונים

במעקב מתמיד

"ההתייחסות אל עובדי הקונסוליה הישראלית בניו-יורק היא כאל הפצים. העובדים נתונים במעקב מתמיד" כך טוענים סטודנטים ישראלים העובדים בקונסוליה, בניו-יורק. שהעיתוי נשלחו אל חקוני סול הישראלי בניו-יורק, אל מנכ"ל מיש"ר החוק ואל מנהל מחלקת העובדים ב"מישרד החוץ."

לטענתם של הסטודנטים, מאיר חליפה, קצין המינהל בקונסוליה הישראלית בניו-יורק, התקין בחדרו מקלט טלוויזיה החולש על פיתחיהם של הקונסוליה. מצלמות-טלוויזיה המותקנות בפיתחיהם של הקונסוליה היו מיועדות עד היום לצורכי ביטחון והגנה על המקום והיו בשימוש האישי של אנשי הביטחון. מעתה תשמש נה מצלמות הטלוויזיה למעקב אחר עובדי הקונסוליה. לדיברי הסטודנטים: "זהו רק שלב נוסף בשיכול של שירות-הפיקוח והמעקב בסיגנון שאין למצאו בתקופה זאת בשום מקום-עבודה אורחי מתקדם (או אפילו צבאי)."

השלב הבא: מיקרופונים סמויים. עובדי הקונסוליה, מלבד היותם חייבים בהחמאת כרטיסי-עבודה כבואם וכצאתם, תחת עינו הפקוחה של קצין המינהל, חייבים בשעת הפסקת הצהריים שלהם לחתום בדף מיוחד את שעות היציאה והחזרה וכן את מטרת היציאה. כמובן אין לעובדי-הקונסוליה אפשרות בחירה באשר לפתח היציאה, ואחרי שהותקן מק"ל-טלוויזיה בחדרו של קצין-המינהל גם ברור לכל מדוע, כך טוענים הסטודנטים.

אומרים הסטודנטים: "לפי קצב ההתפתחות הטכנולוגית בקונסוליה, סביר להניח שהשלב הבא יהיה התקנת מיקרופונים סמויים..."

דובר מישרד החוץ, מיכאל שילה, טוען כי בכל נציגות דיפלומטית של ישראל יש מקלט-טלוויזיה במעגל סגור, והתקנת מק"ל-טלוויזיה בקונסוליה בניו-יורק איננה חדושה. הוא סרב להגיב על תוכן גילויי הדעת ורק הוסיף: "היה איזה סיכסוך בקונסוליה, אבל אני חושב שזה סודר."

אילו אני משתגע. זה כמו סרטן. זה קורע אותי מבפנים. כשעזבתי את הבית הייתי כמו חיה. היצר הזה בתוכי כבר שנים. אבל במשך השנים הדחף התחזק. לחמתי בזה אבל לא הצלחתי. אולי לא מספיק לי לישון עם אשתי."

דרישותיו המיניות מאשתו היו תמיד קטנות, וכאשר היצר הרע השתלט עליו נהג לצאת לרחובות לארוב לנשים ולהר בילן למקום שהכין מראש, לאנוס אותן. 16 נשים התלוננו במישטרה כי אנס אותן, ואין לדעת כמה נשים נוספות העדיפו להישאר באלמוניותן. הוא הטיל את אימיתו על תל-אביב וסביבתה במשך שנה וחצי, והעסיק את המישטרה יותר מכל אנס אחר.

האם תהיה זו

תחילת הדרך?

כ אשר נתפס לבסוף, הנה בדיכאון ובחרדה כבדים. הוא לא שיתף פעולה אפילו עם סניגורו, ולכן ביקש עורך הדין פרוסט, לערוך לו בדיקות פסיכיאטריות כדי לקבוע אם הוא מסוגל לעמוד לדין, ואם הוא שפוי בנפשו. הבדיקות נמשכו זמן מה, אולם ד"ר מאיר קבע לבסוף, כי למרות הפגמים באישיותו, והיותו על סף הפיגור השיכלי הוא מסוגל לעמוד לדין.

ארבעה ידידים מילדות של לב עמי העלו בפני בית-המישפט תמונה של אדם פשוט אך טוב לב, ידיד טוב ואדם הרחוק מאלמות ופשע.

רק ד"ר מאיר ניסה להסביר את מה שקרה ללב עמי, ואמר: "הדבר לא התברר ממש, אבל לאור השיחות שהיו לי איתו הגעתי להנחה שהסיבה שפרק את הכעס שלו ואת הפגיעה בו דווקא בצורה של אונס, היתה הצורך החזק להשתלט על אשה ולהיות הקובע בלי מעצורים. קרוב לוודאי שאדם אחר, יותר אינטליגנטי ויותר אינטלקטואלי היה מוצא פתרונות הרבה יותר טובים ופחות אנטי-סוציאליים. אפשר להשוות את מעשיו של הנבדק להתפוצצויות מתוך מחאה וייאוש, בלתי מתאימים וילדותיים כמעט (לולא היתה המילה הזו מצלצלת מגוחכת בחקירה של זה) של אדם פרימיטיבי מאד, אשר אינו יודע לשקול ולפתור קונפליקט פנימי באופן רציונאלי."

התובע, עורך-דין שראטר ביקש עונש חמור. טובת הציבור דורשת כי אדם ש"יכנס כל-כך הרבה מעשי אונס בדם קר והצליח להתחמק מהמישטרה, ייכלא ב"בית-הסוהר למשך שנים רבות. יש לברר דבר מהחברה ולמנוע ממנו לחזור על מעשיו."

הסניגור, פרוסט, הדגיש בפני בית המישפט כי לב עמי אינו מיפלת. הוא אדם חולה, נפש שטועה על סף הבערות, "לא מנוול כי אם מוכה גורל", ולכן יש לתת לו אפשרות לקבל טיפול מתאים בבית-הסוהר, למען ירפא ויחזור לחברה ואל מישפחתו המכה לו באהבה. לב עמי הגיע אל סוף דרכו כאנס. האם תהיה זו תחילת דרכו כנכר וכאדם?

אילנה אלון

פסיכיאטר מאיר

"הדחף התחזק"

חנה דב-עמי בבית-המישפט

"היא ירסה את הכל בבית..."

תו בן 16, בתנועת-הנוער בחר לו כחברה לחיים נערה חכמה וכישרונית, בעלת יושר מה ואמביציה. אחרי נישואיהם, בהיותו בן 21, המשיך לעבוד לשם קיום המישיסחה, ואילו אשתו למדה בסמינר למורי רות, סיימה אותו בהצלחה והפכה מורה אחובה, ואחר-כך סגנית מנהלת בבית-הספר. חיי המישפחה שלהם היו יפים ומאושרים. נולדו להם ארבעה ילדים, והוא התגלה כאב מסור ואוהב ובעל נאמן. הוא אהב את אשתו כאשר התחתנו וממשיך לאהוב אותה גם היום.

לדברי ד"ר מאיר שברק אותה, לא כי מיקרה בחר לעצמו אשה כזאת. יש באי-שיתוף נטיות לשוני הכיוונים: האחד פרי מיטיבי ובור, והשני שואף לתרבות ולריוח הניזון. אשתו היתה דמות נערצת לגביו, והוא ניסה לחקות אותה ככל יכולתו. הוא למד ממנה את הנימוסים החיצוניים, את אופן הדיבור התרבותי, וייתכן מאד כי אותן מילים שהשמיע באוזני המתלוננות, ואשר יצרו אצלן דמות אדיבה ומנומסת, היו הדים מדרך דיבורה של אשתו.

ככל שאשתו התקדמה בסולם החברתי והצלחה בעבודתה, התגמדה דמותו ליידיה. היא אשר גיחלה את המישפחה, היא חניכה את הילדים ושלטה בבית. שלמה ויתר על כל מידה של השפעה בבית, והחל מאבד את זהותו הגברית.

תאונת הדרכים שקרתה לו בשנת 1971 הביאה להחלשת מעצוריו הנפשיים וה"מוסריים."

הוא הפך חסר סבלנות ונטה לדיכאון וייאוש. הוא קיבל טיפול פסיכיאטרי אר"לם נראה כי אז החלו ה"התפוצצויות" כפי שתיאר זאת בפני ד"ר מאיר: "אשתי מנהלת דברים חשוכים. אני חלש. לא יכולתי להסביר את ריגשותי. היא עשתה ויזמה הכל בבית. לא הייתי מרגיש כמו הגבר בבית, זה פגע בי. לא היה לי איפה להוציא את העצבים, אז התפתחו הדחפים האלה. היצר הרע."

בפגישתו השלישית עם ד"ר מאיר, כי בית-החולים לחולי-נפש, בעת היותו במעצר, החל לב עמי להיפתח יותר וסיפר ל"רופא: "כאשר הדחף תופס אותי זה כי

גם שוחח בנימוס עם הנשים אחרי מיקרה האונס והתנצל בפניהן, אולם את האונס ביצע בכוח פיסיו רב, כימעט עד כדי חניקה, ואחרי שהתנצל על האונס חזר עליו ברוב המיקרים שנית. המצע הנוח שהכין בכל מיקרה, היה מיועד להקלת המעשה גם עבורו, ולא רק מחווה של אדיבות ורצון טוב כלפי הנשים.

האשה אינה

מספיקה

מרות כי זאת, ברור כי לגבר הגשמי והפרימיטיבי הזה היתה זיקה לעידון, לרוחניות ולרגישות. כבר בהייר

פרקדית פרוסט

"מתוך מחאה וייאוש"